RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 12.872 van 29 mei 2018
in de zaak A. 225.017/XIV-37.690

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ronald Fonteyn
kantoor houdend te 1000 Brussel
Florencestraat 13
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 19 april 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 201.097 van 14 maart 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 27 april 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Artikel 12, tweede lid, van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, bepaalt:

> "De lidstaten verstrekken op verzoek een schriftelijke of mondelinge vertaling, in een taal die de betrokkene begrijpt of redelijkerwijze geacht kan worden te begrijpen, van de belangrijkste onderdelen van de in lid 1 bedoelde besluiten in het kader van terugkeer, waaronder de informatie over de beschikbare rechtsmiddelen."

Artikel 74/18 van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet) luidt:

> "Een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering, in voorkomend geval gepaard met een inreisverbod, met inbegrip van de informatie betreffende de beroepsmiddelen, in een taal die de onderdaan van een derde land begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt, kan op verzoek van de vreemdeling bij de minister of zijn gemachtigde bekomen worden. Dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing."

Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden terecht stelt, vindt "[d]e bewering van de verzoekende partij dat de verwerende partij voormelde mogelijkheid om een vertaling te krijgen zelf in een taal die zij begrijpt dient op te nemen in de [aanvankelijk] bestreden beslissing of de akte van kennisgeving van deze beslissing […] geen steun in de bewoordingen van artikel 12.2 van de richtlijn 2008/115/EG". Verzoeker toont met een verwijzing naar de bewoording van artikel 12, derde lid, en de *ratio legis* van de richtlijn het tegendeel niet aan. De bewoording van artikel 12, tweede lid van de richtlijn is immers voldoende duidelijk en de verwijzing naar artikel 12, derde lid, van de richtlijn is te dezen niet dienstig aangezien die bepaling enkel betrekking heeft op de informatiebladen die toelichting geven bij het standaardformulier waarmee een verwijderingsbeslissing wordt meegedeeld indien een lidstaat besluit het tweede lid van artikel 12 niet toe te passen, hetgeen te dezen, gelet op artikel 74/18 van de vreemdelingenwet, niet het geval is. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de interpretatie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van artikel 74/18 van de vreemdelingenwet strijdig zou zijn met de richtlijn 2008/115/EG. De overweging in het bestreden arrest betreffende verzoekers kennis van het Nederlands wordt slechts "[t]en overvloede" gemaakt en heeft de strekking van het bestreden arrest niet beïnvloed. Kritiek tegen dergelijk overtollig motief kan dan ook niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. In het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de eerste plaats vast dat “de verzoekende partij […] niet weerlegt dat haar de mogelijkheid om een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen werd meegedeeld en dat zij dus niet kan voorhouden dat zij niet tijdig een dergelijk beroep - waarin zij ook haar argumentatie omtrent de gevolgen van het ontbreken van een verzoek tot herziening of hervorming kon uiteenzetten - kon instellen omdat zij niet op de hoogte was van deze mogelijkheid”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt tevens terecht op dat “de [v]reemdelingenwet niet voorziet in de mogelijkheid om een verzoek tot ‘hervorming’ in te dienen tegen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en dat het gegeven dat de verzoekende partij meent dat een dergelijk beroep wel zou dienen te worden voorzien niet toelaat te besluiten dat het op 4 september 2017 ingediende beroep tijdig werd ingesteld”. Verzoeker geeft in zijn tweede middel een uitgebreide uiteenzetting betreffende het ontbreken van een beroep met hervormingsbevoegdheid tegen een beslissing van de staatsecretaris houdende bevel om het grondgebied te verlaten en betreffende het toepassingsgebied van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG. Verzoeker betwist daarbij echter op geen enkele wijze de vaststelling dat zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen laattijdig was. Gelet op wat voorafgaat, kan het tweede middel dan ook niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden.

3. Om de bovenvermelde redenen dient niet te worden ingegaan op het verzoek om drie prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op negenentwintig mei tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Carlo Adams**